

[Ragnhild Andersen.]

telse i fagforeningerne. Den er man gået væk fra; man har et bestemt regnskabsår, fra april til april, inden for hvilket man udregner dagpengene.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om karenstiden, som den kommunistiske gruppe foreslår skal falde helt væk. Vi har nu stort set fået karenstiden ophævet i ulykkesforsikringsloven, medmindre ulykkestilfældet har en varighed af 10 dage eller derunder. Karenstidsbestemmelserne i sygelønsordningen virker, som de kvindelige arbejdere i jernindustrien lige har gjort opmærksom på ved deres generalforsamling og rettet henvendelse om til De samvirkende Fagforbund, meget uretfærdigt. Er man f. eks. efter et par ugers sygdom blevet raskmeldt og det viser sig, at man alligevel ikke er sygdommen kvit, men bliver syg igen efter 4 dages arbejde, skal man gå nye karensdage, og det vil sige, at man risikerer, hvad ikke så få har måttet undgælde for, at komme til at gå ikke 6, men 12 dage i faktisk samme sygdomsperiode. Min gruppe mener ikke, det kan være rigtigt at have sådanne bestemmelser, og vi er af den opfattelse, at karensdagene må helt væk, så at der ydes sygeløn fra den første sygedag. Det er jo også tilfældet for andre lønmodtagere, tjenestemænd og funktionærer.

Det er også min gruppes opfattelse, at der må ydes sygeløn under arbejdsløshed, når man er konfliktramt. Til trods for, at arbejderne, som det er nu, betaler en tredjedel af omkostningerne til sygelønsordningen — det gør de i kraft af, at de yder 1 øre pr. arbejdstime og arbejdsgiveren 2 øre — er de uden nogen ret til sygeløn den dag, de afskediges eller kommer ud for konflikt, og det vil igen sige, at mange bliver nødt til at gå på socialkontoret, skønt de betaler for at forsikre sig på alle leder og kanter. En arbejder — han være nok så lavt lønnet — betaler til arbejdsløshedsforsikring, til sygeforsikring og, hvis han er på en virksomhed, som omfattes af sygelønsordningen, nu også til sygelønsfonden; men bliver han syg under arbejdsløshed eller konflikt, kan han kun få sygekassens utilstrækkelige dagpenge, og de er som bekendt i det højeste 6 kr. om dagen; men de fleste arbejdere er ikke sikret så

høje dagpenge. En arbejder, som jeg talte med, blev således afskediget til jul på grund af juleferie, som det så ofte sker, og da han havde været arbejdsløs i 5 dage, blev han syg. Han kunne ikke få noget fra sygelønsfonden, da han ikke havde gået sine karensdage, så de 5 dage var tabt; han kunne derfor kun få de 2 kr., som var sikret ham i dagpenge fra sygekassen, og havde så i øvrigt kun den udvej at gå tiggergang til socialkontoret, hvad ikke mange arbejdere er glade for. Det er også uretfærdigt. Når man forsikrer sig på alle de områder, hvor man kan forsikre sig, er det ikke rimeligt, at man skal gå tiggergang den dag, man bliver syg.

Vi mener derfor, at arbejdsløshed og konflikt må ind under sygelønsordningen, ligesom sygeløn bør ydes uden hensyn til, om man har været 48 timer eller med andre ord en uge hos en bestemt arbejdsgiver. Selv om man lige er begyndt på en ny arbejdsplads og ikke har været der i 48 timer, bestemmer man jo ikke selv, om man vil blive syg. Det er derfor ikke noget retfærdigt princip, at sygelønnen gøres afhængig af, om man har været beskæftiget 48 timer hos samme arbejdsgiver. Kommer man hen et nyt sted, er man ikke berettiget til noget.

Det vil ses, at den kommunistiske gruppe i sit forslag til folketingsbeslutning har foreslået, at de med ordningen forbundne omkostninger bæres af arbejdsgiverne. Den kommunistiske gruppe er af den mening, at omkostningerne ved en sådan forbedret sygelønsordning må bæres af arbejdsgiverne. Vi ser ikke noget urimeligt heri. Det må tværtimod være naturligt, at sådanne regler, som gælder for andre lønmodtagere, tjenestemænd og funktionærer, også kommer til at gælde for almindelige arbejdere. Når arbejderne lægger deres arbejdskraft i virksomhederne, må det også være herfra, fra produktionen, at de midler skal komme, der skal sikre dem, at deres kår ikke forringes i sygdomsperioder, som ingen selv er herre over.

Hertil kunne yderligere føjes, at danske arbejdsgivere i sammenligning med arbejdsgivere i andre lande betaler en uhyre lille part til sociale goder for deres arbejdere. De slipper meget billigt; det har de gjort gennem en lang årrække, og det er først